

s velikou lítostí roztrpčení z toho, že pokládal za nic rady Boží, porušil nejposvátnější sliby, které před Bohem učinil, spoléhal se na vlastní soud nebo se vychloubal vlastní moudrostí.

Je-li to váš případ, nabádám vás, abyste činili pokání a vrátili se na správnou cestu.

Jednou zavolal vnuk svému dědečkovi, aby mu popřál k narozeninám. Zeptal se ho, kolik mu vlastně je. Dědeček řekl, že mu je 70 let. Vnuk se na chvíli zamyslel a pak se zeptal: „Dědo, a začínal jsi úplně od začátku, od jednoho roku?“

V dětství a dospívání si lidé myslí, že nikdy nezestárnou; pomyšlení na smrt ani nepřipadá v úvahu – smrt je jen pro hodně staré lidi – a tato doba je stále ještě nekonečně daleko. Jak plyne čas, ubíhají měsíce a roky, začínají se objevovat vrásky, energie ubývá, lékaře je třeba navštěvovat stále častěji a tak dále.

A pak přijde den, kdy se každý z nás znovu setká se svým Vykupitelem a Spasitelem, Ježíšem Kristem. Snažně se modlím o to, abychom v onen posvátný a velkolepý den Spasitele rozpoznali díky tomu, že Ho známe, a díky tomu, že jsme se řídili Jeho učením. On nám ukáže stopy na svých rukou a nohou a navzájem se obejmeme a budeme plakat radostí z toho, že jsme kráčeli po Jeho cestě.

Svědčím do všech koutů světa o tom, že Ježíš Kristus žije. Nabádá nás: „Poslouchejte, ó vy národy země, a slyšte slova toho Boha, který vás učinil.“ (NaS 43:23.) Kéž dokážeme přijmout poselství „toho Boha, který [nás] učinil“, a jsme ho poslušni, rozumíme mu a správně ho interpretujeme, abychom nesešli z Jeho cesty, o to se snažně modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší W. Craig Zwick
Sedmdesátník

Co si myslíš?

Snažně vás prosím, abyste se s láskyplným ohledem na to, co prožívají druzí, učili pokládat tuto otázku: „Co si myslíš?“

Před jednačtyřiceti lety jsem se vyšplhal za volant kamionu se svou krásnou ženou Jan a synkem Scottym. Převáželi jsme přes několik států těžký náklad stavebního materiálu.

Tehdy nebyly povinné bezpečnostní pásy ani dětské sedačky. Manželka držela našeho drahého synka v náručí. Její slova: „To jsme pěkně vysoko nad zemí“ mě měla varovat před jejími obavami.

Když jsme sjížděli po strmé silnici historicky významným průmyslem Donner Pass, kabina kamionu se náhle a nečekaně naplnila hustým kouřem. Skoro nic jsme neviděli a stěží jsme mohli dýchat.

U těžkého kamionu k prudkému zpomalení jen brzdy nestačí. V zoufalé snaze zastavit jsem použil i motorovou brzdu a podřadil jsem.

Zrovna když jsem zajížděl ke kraji cesty, ale ještě než jsme zcela zastavili, otevřela manželka dveře kabiny a vyskočila s děťátkem v náručí ven. Bezmocně jsem sledoval, jak se skutáleli na zem.

Hned jak jsem zastavil, vrhl jsem se z kabiny plné dýmu ven. Plný adrenalinu jsem k nim běžel zarostlým příkopem u krajnice, abych je sevrhl v náručí. Janiny potlučené paže a lokty krvácely, ale oba se synkem

naštěstí dýchali. Tiskl jsem je k sobě a sledoval, jak se u kraje silnice usazuje prach.

Když se mi tep vrátil k normálu a popadl jsem dech, vyhrkl jsem: „Co sis prosím tě myslela? Víš, jak to bylo nebezpečné? Mohli jste se zabít!“

Podívala se na mě a se slzami stékajícími po tvářích umouněných od sazí řekla něco, co mě zasáhlo u srdce a stále mi zní v uších: „Jen jsem se snažila zachránit našeho syna.“

V tom okamžiku jsem si uvědomil, že se domnívala, že nám hoří motor a že auto vybuchne a my zemřeme. Já jsem však věděl, že šlo o elektrický zkrat – nebezpečný, ale ne osudný. Podíval jsem se na svou drahou ženu, jak něžně hladí synka po hlavě, a říkal jsem si, jaká žena by udělala něco tak odvážného.

Tato situace mohla být z hlediska citů stejně nebezpečná jako ono skutečné selhání motoru. Jsem vděčný za to, že po delším léčivém mlčení, jemuž jsme se notný čas oddávali, protože jsme si oba mysleli, že to byla chyba toho druhého, jsme nakonec vyjádřili pocity, které stály za naším rozčilením. Sdílené pocity lásky a obav o bezpečí toho druhého zabránily tomu, aby se ona nebezpečná událost stala osudnou pro naše vzácné manželství.

Pavel nás varoval: „Žádná řeč mrzutá nevycházej z úst vašich, ale [pouze] jestli jaká dobrá k vzdělání užitečnému, aby dala milost posluchačům.“ (Efezským 4:29.) Z jeho slov zaznívá určitá čistota.

Jak rozumíte slovům „žádná řeč mrzutá“? Všichni pravidelně zažíváme výbušné pocity hněvu – svého i druhých. Býváme svědky projevů nekontrolovaného hněvu na veřejnosti. Vidáme ho jako určitý druh „zkratu“ při sportovních utkáních, na politické scéně, a dokonce i u sebe doma.

Děti někdy hovoří s milovanými rodiči jazykem ostrým jako břitva. Manželé, kteří sdílejí některé z nejbohatších a nejláskyplnějších zážitků v životě, ztrácejí nadhled a vzájemnou trpělivost a zvyšují hlas. Každý z nás, přestože jsme děti smlouvy milujícího Nebeského Otce, někdy zalitoval střemhlavého skoku z výšky samolibého úsudku a vyjádřil se hrubě ještě předtím, než porozuměl situaci z pohledu toho druhého. Všichni jsme

měli příležitost zjistit, jak mohou ničivá slova proměnit nebezpečnou situaci v situaci osudnou.

V nedávném dopise Prvního předsednictva se jasně píše: „Evan-gelium Ježíše Krista nás učí tomu, že máme mít rádi všechny lidi a máme se k nim chovat laskavě a slušně – a to i v případech, kdy máme odlišné názory.“ (Dopis Prvního předsednictva, 10. ledna 2014.) Je to opravdu mistrovská připomínka toho, že se můžeme a máme neustále zapojovat do slušného dialogu, zvláště když se na svět díváme z různých perspektiv.

Pisatel Přísloví před dávnou dobou prohlásil: „Odpověď měkká odvrací hněv, ale řeč zpurná vzbuzuje prchlivost.“ (Přísloví 15:1.) „Odpověď měkká“ spočívá v promyšlené reakci – v umírněných slovech pokorného srdce. Neznamená to, že nikdy nemluvíme upřímně nebo že zrazujeme naukové pravdy. I slova s přímočarým poselstvím mohou být pronesena s jemným duchem.

Kniha Mormonova obsahuje pozoruhodný příklad povzbudivých slov pronesených také v souvislosti s manželskou rozmíškou. Synové Sarie a Lehiho byli vysláni zpět do Jeruzaléma, aby přinesli mosazné desky, ale nevraceli se. Saria se domnívala, že se ocitli v nebezpečí. Byla naplněna hněvem a potřebovala najít viníka.

Poslechněte si, jak tento příběh viděl její syn Nefi: „Neboť [matka] se domnívala, že jsme zahynuli v pustině; a také se zpěchovala mému otci říkajíc, že je vizionářský muž; řkouc: Viz, ty jsi nás vyvedl ze země našeho dědictví a mých synů již není a my zahyneme v pustině.“ (1. Nefi 5:2.)

Co si tak Saria asi myslela? Byla naplněna strachem o své svárivé syny, kteří se vraceli na místo, kde byl její muž dříve ohrožen na životě. Vyměnila svůj krásný domov a přátele za stan v odlehle pustině, zatímco byla stále v letech, kdy mohla mít děti. Když Sarii strach zahnal do úzkých, bylo to, jako by se hrdinně, i když

nerozumně, vrhla z výšky řítícího se kamionu ve snaze ochránit svou rodinu. Přednesla svému manželovi oprávněné obavy řečí hněvu, pochyb a obviňování – řečí, kterou, jak se zdá, celá lidská rasa ovládá překvapivě zdatně.

Prorok Lehi naslouchal strachu, který byl základem hněvu jeho ženy. Pak jí umírněně odpověděl řečí soucitu. Nejprve po pravdě přiznal, jak se věci jevíly z její perspektivy: „A ... můj otec k ní promluvil řka: Víím, že jsem vizionářský muž; ... ale [kdybych] zůstal ... v Jeruzalémě, zahynuli bychom] se svými bratřími.“ (1. Nefi 5:4.)

Pak promluvil o jejím strachu o blaho synů tak, jak mu bezpochyby svědčil Duch Svatý:

„Ale viz, obdržel jsem zemi zaslíbení a z toho všeho se raduji; ano, a já víím, že Pán vysvobodí mé syny z rukou Labanových a přivede je zpět k nám dolů do pustiny. ...

A těmito slovy můj otec ... utěšoval mou matku ... ohledně nás.“ (1. Nefi 5:5–6.)

V dnešní době je velmi potřeba, aby muži i ženy pěstovali vzájemnou úctu napříč rozdílným přesvědčením a chováním a napříč hlubokými propastmi protichůdných postojů.

Není možné, abychom znali vše, co nám vstupuje do mysli a do srdce, či dokonce abychom plně porozuměli kontextu zkoušek a rozhodnutí, jimž všichni čelíme.

Co by se však stalo s řečí mrzutou, o níž mluvil Pavel, kdyby naše vlastní stanovisko zahrnovalo vcítění se do toho, co zažívá ten druhý? I když jsem si plně vědom omezení plynoucích z mých nedokonalostí a neobroušených hran, snažně vás prosím, abyste se s láskyplným ohledem na to, co prožívají druzí, učili pokládat tuto otázku: „Co si myslíš?“

Pamatujte, jak Pán překvapil Samuela a Saula, když vybral za krále

Izraele mladičkého pastýře Davida z Betléma? Prorok Páně vysvětlil: „Neboť nepatřím, nač patří člověk. Člověk zajisté hledí na to, což jest před očima, ale Hospodin hledí k srdci.“ (1. Samuelova 16:7.)

Když se kabina našeho kamionu naplnila kouřem, moje žena udělala to nejdůležitější, co jí napadlo, aby ochránila syna. I já jsem jednal jako ochránce, když jsem zpochybnil její rozhodnutí. Překvapivě bylo úplně jedno, kdo měl víc pravdu. Důležité bylo to, že jsme se vzájemně vyslechli a pochopili pohled toho druhého.

Ochota podívat se na věc očima toho druhého promění „řeč mrzutou“ v „milost“. Apoštol Pavel toto chápal a v určité míře to může zažívat i každý z nás. Možná to nezmění ani nevyřeší daný problém, ale důležitější je pravděpodobnost, zda tato milost dokáže změnit nás.

Vydávám pokorné svědectví, že můžeme „[dát] milost“ skrze řeč soucitu, když vytříbený dar Ducha Svätého prodchne naše srdce pochoopením pro pocity a situaci druhých. Umožňuje nám proměnit nebezpečné situace ve svatá místa. Svědčím o milujícím Spasiteli, který „hledí k [našemu] srdci“ a zajímá se o to, co si myslíme. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

